

1 | Nic Năstrușnic și lupta cu păduchii

Hâș, hâș, hâș!

Tatăl se scărpină în cap.

— Nu te mai scărpină, te rog! Suntem la masă! zise mama.

Mama se scărpină în cap.

— Nu te mai scărpină, te rog! Suntem la masă! zise tata.

Nic se scărpină în cap.

— Nu te mai scărpină, Nic! spuseră mama și tata într-un glas.

— Aoleu! zise mama.

Lăsa furculița jos și se încruntă la Nic:

— Nic, *iar* ai făcut păduchi?

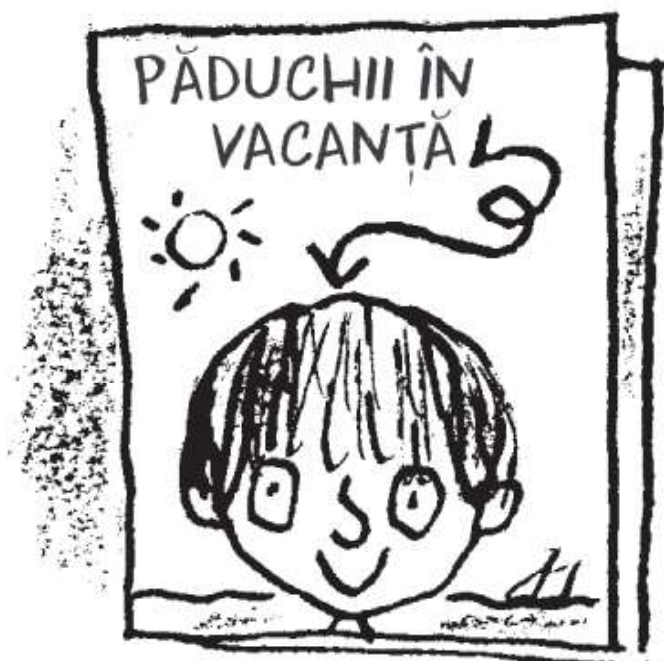
— Nuuu, deloc! răspunse Nic.

— Treci la chiuveță, Nic! spuse mama.

— De ce? vru să știe Nic.

— Să văd dacă ai păduchi!

Nic își târî picioarele spre chiuvetă cât de încet putu. „Nu-i corect!“, își spuse în sinea lui. Nu e vina lui că păduchii îl iubesc. Capul lui Nic e un soi de loc de întâlnire pentru păduchii de pretutindeni. Probabil păduchii dau petreceri și vin în vacanță și păduchi din străinătate.

Mama îl pieptăna pe Nic cu pieptenele de păduchi.

— Ești plin de păduchi, Nic! zise ea.

— Ooo, ia să vedem! se bucură Nic.

I-a plăcut întotdeauna să numere câți păduchi are.

— Unu, doi, trei... patruzeci și cinci, patruzeci și șase, patruzeci și șapte... numără el, punându-i pe un prosop de hârtie.

— Nu-i frumos să numeri păduchi! spuse fratele lui mai mic, Petre Perfect, ștergându-și gura cu șervetul lui fără pată. Nu-i așa, mamă?

— Nu, în mod cert nu! zise mama.

Tata se pieptănă și el cu pieptenele de păduchi și se strâmbă dezgustat.

— Pfff! exclamă el.

Mama se pieptănă și ea cu pieptenele de păduchi.

— Bleeeah! exclamă ea.

Mama îl pieptănă pe Petre Perfect. O dată. Încă o dată. Și încă o dată.

— N-ai păduchi, Petre! zise ea zâmbind. Ca de obicei! Bravo, dragul meu!

Petre Perfect zâmbi cu modestie.

— Asta pentru că mă spăl pe cap și mă pieptăn în fiecare seară.

Nic îi aruncă o privire furioasă. E adevărat, părul lui e murdar, dar...

— Păduchilor le place părul curat, zise el.

— Nu-i adevărat! spuse Petre. Eu n-am avut *niciodată* păduchi!

„Lasă că vezi tu!“, își zise Nic. Și, când nu se uita nimeni la el, luă câțiva păduchi de pe prosopul de hârtie, se apropie de Petre și îl apucă de o şuviță de păr.

ȚOP!

Hâș! Hâș!

— Mamă, Nic mă trage de păr! țipă Petre.

— Potolește-te, Nic! strigă tata.

— Nu-l trag de păr! zise Nic indignat. Voiam să văd cât de curat e. E *foarte* curat și mătăsos! adăugă el mieros. Ce n-aș da să fie și părul meu la fel de curat ca al lui Petre!

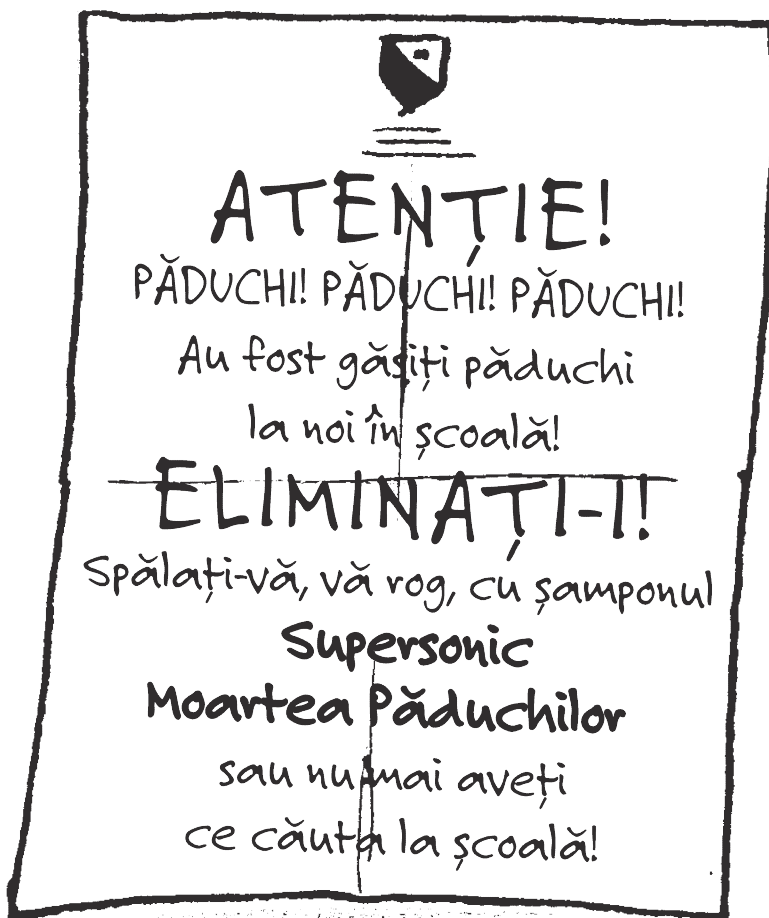
Petre zâmbi larg. Nu se întâmpla prea des ca Nic să spună ceva frumos despre el.

— Mda, zise mama încruntată. Toată lumea sus. E timpul să ne dăm cu șamponul antipăduchi!

— NU! țipă Nic Năstrușnic. NU ȘAMPO-NUL ĂLA!

Nic ura șamponul împuțit și îngrozitor mai mult decât ura să aibă păduchi. Astăzi, doamna

Învățătoare Gina Ghilotina le-a trimis părinților un bilet legat de păduchi:

Bineînțeles, Nic mototolise și aruncase biletul. Nu voia în ruptul capului să simtă iar șamponul scârbos antipăduchi pe părul lui. Niciodată! Ce ghinion că l-a văzut mama scărpinându-se în cap.

— Altfel nu putem scăpa de păduchi! zise tata.

— Dar nu funcționează niciodată! țipă Nic.

Apoi o luă la fugă spre ușă. Mama și tata îl prinseră și îl duseră cu forța în baie, în timp ce Nic țipa și se zvârcolea.

— Păduchii sunt vii, urlă Nic. De ce să îi omorâm?

— Pentru că... începu mama.

— Pentru că sunt insecte care sug sânge, continuă tatăl.

Sug sânge? Nic nu se gândise la asta niciodată. Profitând de fracțiunea de secundă în care Nic stătea liniștit, cugetând la această informație interesantă, mama goli sticla de Supersonic Moartea Păduchilor.

— NUUU! țipă Nic, dând disperat din cap și împrășcând cu șampon în toate părțile.

Șampon pe ușă. Șampon pe podea. Șampon pe mama și tata. Singurul loc unde nu ajunsese șampon era... capul lui Nic.

— Fii cuminte, Nic! strigă tata, ștergându-și șamponul de pe cămașă.

— Atâta zgomot pentru nimic! spuse Petre.

Nic se repezi la el. Mama îl prinse de guler și îl ținu.